

Her Farkına Varış Bir Yüktür İnsana

— filozof · 09 Mayıs 2026

Dünya Gurbetçisi

Hüseyin o kadar heyecanlıydı ki gece gözüne uyku girmemişti. Memleketi Kastamonu'ya döneceği için, yatağın içinde bir sağa bir sola dönüp durmuştu. Bir yandan memlekete gitmenin heyecanı bir yandan da kendisini götürecek otobüsü kaçırmanın korkusuyla uykuya varamamıştı. Buna rağmen, güneşin doğmasından önce kurduğu alarmını duyunca, zıpkın gibi yatağın ortasına doğruluverdi. Abdestini aldı, namazını kıldı ve özenle seçtiği kıyafetlerini giymeye koyuldu.

Bizimki, üniversiteye başlamasından bu yana memlekete hiç dönememişti. Ailesinin maddi durumu pek iyi değildi, harçlığı anca okul masraflarına yetiyordu. Cebinde kalan az bir parayla da kendine okuma kitabı alıyordu. Üniversiteye geleli okuma alışkanlığı kazanmıştı -yapacak başka işi olmaması buna aracı olmuştu- ve kitap okumaya daha önce başlamadığı için kendisine kızılıyordu. Çünkü kitap okumadan önce vaktinin büyük bir çoğunluğunu israf ettiğinin farkına varmıştı. Bilgisayar oyunları, sosyal medya, televizyondaki diziler ve yarışma programları... Kendini geliştirmeye vakit ayırmadığının farkındaydı. Fakat geçen günlere müdahale etmek mümkün değildi. Haliyle de pişmanlık duymaya veya hüzünlenmeye gerek yoktu. Artık bugünü yaşamalıydı ve en iyi şekilde değerlendirmeliydi.

Kıyafetlerini giydikten sonra yurdun yemekhanesine gidip kahvaltı yapacaktı. Sonrasında bineceği otobüsün yolunu tutacaktı. İnce siyah şeritleri olan beyaz tişörtünü ve siyah kumaş pantolonunu giydi. Eşyalarını koyduğu, boyu beline kadar gelen mavi valizini de eline aldıktan sonra gitmeye hazırdı. Çıkmadan önce oda arkadaşı Mustafa'dan helallik istedi:

- Hakkını helal et Mustafa kardeş.
- Helal olsun Hüseyin ama biraz daha kalsaydın keşke.
- Sınavlar bitti. Ne yapacağım burada?
- Derslerden vakit bulamadık biraz eğlenirdik işte.
- Ben 5 dakika daha duramam İstanbul'da. Sen benim yerime de eğlen. Eylül de görüşürüz.
- Öyle olsun madem. Hadi kendine iyi bak, selametle...

Oda arkadaşı Mustafa Bayburtluydu. O Hüseyin'in tersine İstanbul'u çok sevmişti. Küçük şehirden sıkılmış, büyük şehrin temposuna hemen uyum sağlamıştı. Yurda hep geç kaldığı için müdürle sözlü tartışmaya girdiği dahi olmuştu. Hüseyin odadan çıkmadan son bir kez odasına baktı. Dar bir odada 4 kişi kalıyorlardı. Diğer 2 arkadaşı çoktan gitmişti. Odanın tek iyi yanı manzarasının güzel olmasıydı.

Yurdun yemekhanesine indi. Kokudan anlaşılıyordu ki yine patates kızartması vardı. Yemekhane

bomboştu. Normalde iğne atsan düşmeyen yemekhane, okulun son günleri tenhalaşmıştı. Anlaşıyor ki herkes memleketine dönmüştü. Alelacele yemeğini yiyip, otobüsün yolunun tuttu. Saat tam 12'de otobüs yola çıktı. Havanın sıcaklığından olmalı ki bütün yolcular yarım saat içinde uykuya daldı.

Cide'ye geldiğinde saat akşam 10'du. Babası otobüs terminaline çoktan gelmiş oğlunun yolunu gözlüyordu. Babalık böyledir işte. Evladı ne kadar büyüse de gözünde halen ilk gün ki çocuktu o. Onunla bekleyen birkaç kişi daha vardı. Onlarla sohbet ettikleri esnada oğlunun içinde olduğu otobüsü gördü. Bir an ağlayacak gibi olsa da hemen kendine çeki düzen verdi ardından yüzüne ciddi bir yüz ifadesi takındı. Hüseyin otobüsten indi ve önce derin bir nefes aldı. Memleketin havası bile bir başkaydı. Ardından babasını gördü ve yanına gitti. Hemen sarıldılar fakat o ciddi tavırlı adamdan eser kalmadı. Baba oğlunun, kavuşmanın sevinciyle gözleri yaşarmıştı. Kısa bir hasbihalden sonra arabaya binip eve gittiler. Saat geç olmasına rağmen evdekiler heyecandan uyuyamamıştı. Hüseyin eve gelince bütün aile sarılıp hasret giderdiler. Yolculuk Hüseyin'i yormuştu kendini hemen yatağa attı. Ailesiyle kahvaltısını yaptıktan sonra memleketiyle özlem gidermek için kendisini sokağa attı. Renk renk Cide yazması takmış kadınlar, sahil kenarındaki turistler, denizdeki çocuklar... Hepsinin sesleri bir araya gelerek kusursuz bir orkestrayı andırıyordu.

Hüseyin bir süre sahil kenarında yürüdü çok sıkıldığını fark ettikten sonra öğlen namazını kılıp eve döndü. Odasına geçti ve çalışma masasına oturup camdan dışarıyı seyre daldı. Düşünmeye başladı, memlekete geldiği için mutluydu ancak bir eksiklik vardı. Özlediği birçok şey buradaydı ama içinde Hüseyin yoktu. Uzaktan izlemekte güzeldi ancak bizzat yaşamının tadını vermiyordu. Çocukken sıcak havalarda içtiği soğuk suyun dahi tadı bir başkaydı. Şimdi ise en sevdiği yemeklerin tadı yavan geliyordu. İşlerini bitirdikten sonra girmek için can attığı denizin şimdi uçsuz bucaksız mavi bir kütleden farkı kalmamıştı. Kuşlar bile eskisi gibi neşeli ötmüyordu sanki. Artık sevdiklerinin yanındaydı ancak mazideki zevki alamıyordu. Bir şey eksikti sanki. Eskiler yerli yerinde, Cide aynı Cide'ydi. Peki neydi eksik olan? Kendisindeydi eksiklik. Hayattan aldığı zevkti eksik olan. Hüseyin anıları özlüyordu, anılardaki neşeyi özlüyordu. O memleketi değil eski memleketi özlüyordu. Deniz aynı deniz, su ise aynı soğuk suydı. En sevdiği yemekler halen lezzetli, kuşlar yine eskisi gibi ötüyordu. Ancak Hüseyin değişmişti. Ne eskisi gibi zevk alıyordu. Ne de bir şeyler yapmaya hevesliydi. Zaman... Zaman her şeyi alıp götürmüştü. Neşeyi, hevesi, eğlenceyi ve daha nicelerini... Geriye sadece anılar kalmıştı. Geçmişin tadı, yalnızca anılarda kalmıştı. Geçmişe gidebilse, Hüseyin eski Hüseyin değildi. Elinde olsa hatıralarını şimdiye getirir miydi kendine sordu. Elinde olsa dahi bunu da yapmazdı. Çünkü fark etti ki eskiler eskiden güzeldi. Zaten zaman ne geriye akabilirdi ne de eskileri geri getirebilirdi. Artık kendi memleketinde gurbetteydi. İstanbul'da Cide'de birdi. Hüseyin'in memleketi, kendini ait hissettiği maziydi. O da artık erişilemezdi. Zamanın dalgasına kapılıp gitmişti.